

Τον ανώνα τον καλόν ηνώνισμαι.

/ Θεολογία

Άγουρο ακόμα το ξημέρωμα.

Σχεδόν στο τέλος του όρθρου, αναμένοντας με οδύνη και ελπίδα, την άρρητη Θεία Μυσταγωγία, που ανακαινίζει και αφθαρτοποιεί τον γηρασμένο κόσμο, τον δυσκολεμένο, και τον μπερδεμένο, το νέο Καλογέρι, ανεβηκε ασθμαίνοντας, τις πολυκαιρισμένες ξύλινες σκάλες, που έτριζαν από το βάρος του χρόνου, του πόνου και του κόπου, των ανθρώπων που κλήθηκαν να διακονούν, τόσο κατά την αισθητή, όσο και κατά την νοητή τους ανάβαση.

Μπαίνοντας στο Νοσοκομείο της Μονής της μετανοίας του, είδε εξαίσιον θέαμα.

Κοντοστάθηκε..

Εδώ μια άλλης τάξεως μυσταγωγία προσωπική, τελούταν εν σιωπή και κρυφίως.

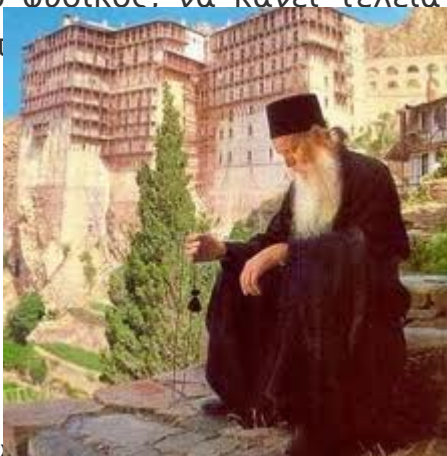
Το βαρυφορτωμένο από τις δεκαετίες όσιο γεροντάκι, το οποίο είχε στην ευθύνη του, ανασηκωμένο με το ελάχιστο, το έσχατο απόθεμα των δυνάμεων του, κοιτούσε ευθεία προς τον ξύλινο Εσταυρωμένο, απέναντι στον ξεφλουδισμένο τοίχο.

Ασαλευτο το βλέμμα του προσευχομενου γεροντος.

Μια νοητη γραμμη απειρωσ και αρρητως ενωμενη με τον Κτιστη.

Αδιαφορουσε απολυτα για το διπλανο μεγαλο μισανοιχτο παραθυρο, που εβλεπε στο πελαγος, χαριζοντας δωρεαν απλοχερα θεια θεα, φυσικης αποκαλυψεως, εξω στην πανεμορφη φυση που ησυχαζε και αυτη, αναμενοντας τον ερχομο του

παμφαεστατου διακονητη ηλιου, που θα την φωτιζε ακομα μια μερα, παλι και παλι, αναμενοντας την αγια ωρα, που θα φανει, ο Νοητος Ηλιος της Δικαιοσυνης, και αυτος ο φυσικος, να κανει τελεια και αδιακριτη υπακοη στον Κυριο του, και να σβησει τ
ο εργοχειρο που του ανατεθηκε.

Εμεινε ν
α τον κοιταζει ορθιος στην εισοδο, κρυμμενος

απο την θεα του, με ενα εκστατικο δεος, τον σεβασμο του πρωταρη,

που βλεπει τον δασκαλο, να ειναι στο απογειο της γνωσης και της τεχνης του, εντρυφωντας και απομυζωντας με ολο το ειναι του, την μυστικη και νηπτικη εκεινη πατερικη μορφη.

Με εναν ιερο, παιδικο, αθωο σεβασμο, ενα βλεμμα ανεξηγητης υφης και ποιοτητας, πληρες στοργικης αγαπης, που πηγαζε απο μεσα του βαθια, χωρις να την εξωτερικευει, αλλα χωρις να μπορει να την ερμηνευσει.

Ανεξιχνιαστο μυστηριο ο ανθρωπος..

Ικανος για τον ουρανο, αλλα και την ιδια στιγμη για τα βαραθρα.

Μεγας, μεσα στην τραγικοτητα του, οταν διαγει εν ταπεινωσει κερδιζει τα υψηλα, και εν πτωχεια κατακτα τα πλουσια, και συναμα τραγικος μεσα στην ψευτομεγαλωσυνη του, οταν ζητα να γινει ισοθεος, και αυτοθεος, παρασυρμενος απο την εγωϊστικη του πλανη, χανει τα παντα, και κερδιζει μονο θανασιμο βραβειο, το αδιεξοδο των χωματενιων φιλοδοξιων του.

Αλλος μαζευει ευλογια και χαρη, με πνευμα, και σκορπιζει αγαπη και ελπιδα, και αλλος μαζευει πλουτο και δοξα, με αιμα, και σκορπαει οδυνη και πονο.

Ας είναι.

Όλα είναι ανοιχτά, και όλα παίζονται, πάνω στο νημά της ελευθερίας και της μετανοίας, έως εσχάτου αναπνοής, ο Παραδεισος παραμένει μια Τραπεζα Αγάπης, ανοιχτή για όλους, νηστικούς και διψασμένους, όπου γης, σε όλους τους καιρούς και τις περιστάσεις, αρκεί να θελήσουν να γευτούν το υδωρ το αλλομενον, εις ζωην αιωνιον.

Το γεροντάκι, αρρωστο, καταβεβλημένο, φθαρμένο εξωτερικά, αλλά ανακαινισμένο και ακμαίο, ολοένα, κάθε μέρα και πιο πολύ, εσωτερικά, τραβούσε με χαρή και ρυθμό, το τρακοσαρι κομποσχοινι του.

Ναι ήταν το ίδιο που είχε πάρει στην κουρά του, μαζί γέρασανε, μαζί αγωνιστήκανε, και μαζί θα τα περνούσανε όλα τα μονοπάτια που οδηγούν στην λυτρωση, αργοψιθυρίζοντας, την ευχή, μια παρέα αχωριστή, άνθρωπος και υλή, αγιασμένα και προορισμένα στον σκοπό του Θεού, στην αχρονή αγκαλιά Του, σαν καλολαδωμένη βιομηχανική, βαριά παραγωγής μηχανή,

αλανθαστή και ακουραστή, που παρά τα χρόνια της, παρήγαγε έργο, έργο ωφέλιμο, έργο ψυχοσωτήριο, έργο υπέρ του συμπαντος κόσμου, υπέρ παντων, αγνοουντων και φίλων και πολεμιων.

Ο Μοναχος, περνώντας δια της διηνεκους εκουσιας βίας, από το παρά φύσιν, στο κατά φύσιν, ανεβαινει και ανερχεται δια της Χαριτος, στο υπέρ φύσιν, και προσευχεται υποστατικά, περιεκτικά, συνενωνοντας στο προσωπο του,

τον παγγενη Αδαμ, και δεόμενος υπέρ όλων, ζωντων και κεκοιμημενων, να σωθουν, να αγιασθουν να γνωρισθουν υπο του Θεου, και να ζησουν να ζησουν αληθινα και για παντα.

Προχώρησε λιγα βήματα, έφτασε στο προσκεφαλο του γεροντα.

Παππούλη μου, ευλογείτε, τον ρώτησε όσο πιο απαλά μπορούσε, θέλεις κάτι, να

σου φερω, πως εισαι, πως αισθανεσαι;

Εισεπραξε αμεσως μια κινηση αποτομη, και μια αποστροφη, οπως το μικρο παιδι που το αποσπουν απο το παιχνιδι της ζωης του, που εισαι ιερο για κεινο και το τρεφει και το ζωογονει, για να του ικανοποιησουν τις προσκαιρες φυσικες του αναγκες.

Αχ, παιδι μου, ο Κυριος να σε ευλογει, γιατι με εκοψες;

Ευλογησον γεροντα, πρεπει να παρεις τροφη και τα φαρμακα σου.

Εχω ουρανια τροφη παιδι μου και το φαρμακο που γιατρευει τα παντα, την συνομιλια με τον Κυριο, τι αλλο να ζητησω;

Η ωρα ηταν καταλληλη..

Το Καλογερι, ρωτησε με ευσεβες θρασος, αλλα και αγωνια μαζι, καθως ηξερε οτι δεν θα εισαι για πολυ ακομα μαζι, αλλωστε ο ιδιος ο γεροντας του το ειχε πει, οτι φευγει οπου να'ναι, και παει εκει, οπου ειχε ποθησει απο την κοιλια της μανας του, κοντα στον παμποθητο Κυριο του και Θεο του.

Γεροντα, πες μου λογο, τι καταλαβες απο την ζωη σου, τι αποκομισες απο την εμπειρια σου, πως να πορευθω, και τι να προσεξω;

Η στιγμη κρεμοταν απο την σιωπη, οπως τα απλωμενα ρουχα στην αυλη, και η ανασα του ακομα, σχεδον δεν εβγαινε για να μην την ταραξει.

Παιδι μου, παιδακι μου, του ειπε και τον κοιταξε, με πατρικο βλεμμα.

Τιποτα δεν καταλαβα, και τιποτα δεν αποκομισα, κατα το ανθρωπινο.

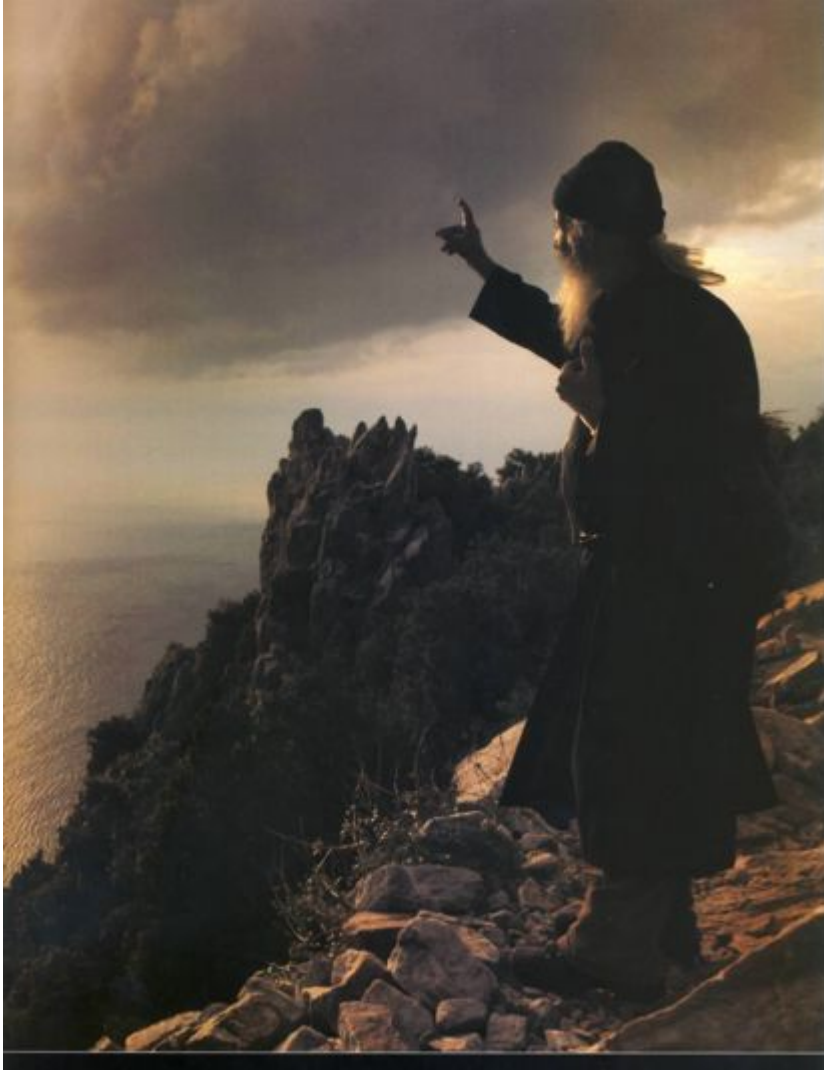
Αδειασα για να γεμισω με τον Χριστο.

Εσβησα τα παντα, για να γραψει μεσα μου ο Χριστος.

Χαθηκα απο ολους για να με βρει ο Χριστος.

Ολα τα πεταξα, και τα απαρνηθηκα, για να κερδισω τον Χριστον.

Καμμια εμπειρια και καμμια γνωση, δεν θα σε βοηθησει, εαν δεν εχεις τον Χριστο
μονο ποθο, μονη θεα, μονη σκεψη, μονη εννοια, συνεχως μπροστα σου, στοχο και
σκοπο, νοημα και δρομο, μεχρι να Τον κερδισεις, και να σε κερδισει.

Ολα τα κανουμε για τον Χριστο.

Και την υπακοη, και την μελετη, και το διακονημα,

και την αγαπη, και την λατρεια, και την υπομονη,

και την αμαρτια ακομα, οταν την κανουμε,

πρεπει να την δινουμε στον Χριστο να μας την συγχωρει.

Αυτο εχω να σου δωσω.

Δεν έχω συμβουλές και παραινεσεις λογους και θεολογια.

Αγαπησε τον Χριστο, και δωσε τα παντα, τα δικα σου, τα μικρα και τα ανθρωπινα, την λαση και το χωμα, για να τα λαβεις τα θεια, τα αιωνια, τα ατιμητα και τα αφθαρτα, τα δικα Του.

Εχε την ευχη μου, και αγωνισου, αγωνισου, να βρεις τον Χριστον.

Δακρυα και σιωπη ακολουθησαν, και ο χρονος σταματησε.

Αναρωτηθηκε το Καλογερι..

Ποιος πραγματικα ωφελειται εδω, και ποιος φροντιζει ποιον;

Εγω διακονω, και αυτος με διδασκει, εγω ξεκινω και αυτος εχει φτασει, εγω μπαινω στον στιβο, και αυτος παει για το βαθρο των νικητων, εγω ζω προσκαιρα και βιολογικα, αυτος ζει ηδη αιωνια και πνευματικα, εγω περπατω και σερνομαι, αυτος πεταει και φτερουγιζει σε υψη δυσθεωρητα και απεραντα.

Τον θαυμασε.

Φανταστηκε τον εαυτο του μετα απο χρονια, στην ιδια θεση.

Να εχει αγωνιστει τον αγωνα τον καλο, κρυμμενος απο τα ματια του τυφλου κοσμου, να εχει τελεσει τον δρομο, μη λογαριαζοντας κοπο και πονο, να εχει τηρησει την πιστη, οτι και εαν συναντησει, και να περιμενει τον αμαραντο στεφανο, απο τον αθλοθετη Μεγαλομαρτυρα του Γολγοθα, ηρεμος και αναπαυμενος ενωπιον Του.

Μακρινος και τραχυς ο δρομος, και το ξημερωμα αργει, τον προλαβε ο αντιδικος, για να του σκορπισει την απελπισια, και να του χαλασει την κατασταση που ζουσε.

Τον αγνοησε. Θλιβοταν αλλα δεν απελπιζοταν ποτε.

Αλλα στραφηκε παλι στον γεροντα, με λογισμο και μ'ονειρο.

Προσευχησου για μενα, παπουλη μου, προσευχησου.

Ας ειναι ευλογημενο παιδι μου, θα προσευχηθω, και αυριο το δειλινο, που θα φυγω, θα σου δωσω κατι απο μενα, κατι πολυ προσωπικο, που δεν θα στο παρει κανεις, παρα μονο εαν το δωσεις απο μονος σου, εαν αποκαμεις και προδωσεις, μη γενοιτο.

Τι θα μου δωσεις Παππουλη μου αγαπημενε;

Θα σου δωσω παιδακι μου, σαν νοητη σκυταλη, την ευχη μου την στερνη, να μπεις και εσυ δυνατα στον στιβο, να αγωνιστεις, να τρεξεις να κουραστεις και να πονεσεις, να περασεις μπροστα απο τα πληθη τα αλαλαζοντα, τους λογισμους και τους πειρασμους, της ζωης, και να φτασεις νικητης στο τερμα, ωστε και εσυ αξια και δικαια να σταθεις, στην γραμμη της ακρας ταπεινωσης και της υπομονης, που ειναι το τερμα για ολους, και να πεις:

«Τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι, τον δρόμον τετέλεκα, την πίστιν τετήρηκα, λοιπόν, απόκειται μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος ον αποδώσει μοι Κυριος εν εκείνη τη ημέρα.»

Παυλος Αποστολος των Εθνων.

Β΄ Τιμοθ. δ΄7

Αμήν, παιδι μου, ο Χριστός μαζί σου, και με όλον τον κόσμο..

Πηγή: agiooros.net